

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 381/2021
24.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Ивковић адвокат из ..., против туженог Full Protect д.о.о. из Београда, кога заступа Игор Павловић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Основног суда у Крагујевцу, у седници већа одржаној 24.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом спору **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Крагујевцу.

Образложење

Основни суд у Крагујевцу се, решењем П1 519/18 од 11.03.2019. године, потврђеним решењем Вишег суда у Крагујевцу Гж1 74/19 од 12.12.2019. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду за даље поступање. Наведеним решењем отказао је рочиште заказано за 01.04.2019. године у 09,00 часова.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, па је списе предмета уз допис П 6703/2020 од 07.06.2021. године, доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“, број 116/08 ... 88/18) и 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету, стварно надлежан Основни суд у Крагујевцу.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд. Одредбом става 3. овог члана, прописано је између осталог да основни суд у првом степену суди о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом.

Према члану 25. став 1. тачка 4. овог закона привредни суд у првом степену суди у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја, док је одредбом става 2. овог члана прописано да привредни суд у првом степену води поступак стечаја и реорганизације.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“, бр. 104/09, 99/11, 71/12-УС, 83/14, 113/17, 44/18 и 95/18) прописано је да се овим законом уређују се услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се стечај, у смислу овог закона, спроводи банкротством или реорганизацијом. Према одредби става 3. под банкротством се подразумева намирење поверилаца из вредности целокупне имовине стечајног дужника, односно стечајног дужника као правног лица, док се према одредби става 4. под реорганизацијом подразумева намирење поверилаца према усвојеном плану реорганизације и то редефинисањем дужничко-поверилачких односа, статусним променама дужника или на други начин који је предвиђен планом реорганизације.

У конкретном предмету спор се води између тужиоца - физичког лица, против туженог - привредног субјекта. Решењем Привредног суда у Београду Рео 31/2016 од 25.11.2016. године, правноснажним 07.06.2017. године, отворен је стечајни поступак над стечајним дужником, овде туженим, потврђено је усвајање измењеног унапред припремљеног плана реорганизације од 14.03.2016. године, којим су обухваћена потраживања поверилаца настала до 29.02.2016. године и обустављен је стечајни поступак над стечајним дужником, овде туженим. Стечај над туженим је обустављен применом члана 166. и 167. става 4. Закона о стечају. Правноснажношћу решења о потврђивању усвајања плана реорганизације у стечају престале су све последице отварања стечајног поступка над туженим. Решењем АПР-а од 20.06.2017. године извршено је брисање забележбе покретања претходног стечајног поступка над овим правним лицем, па се исто у АПР-у води као активно привредно друштво. Тужбом од 14.08.2017. године тужилац је захтевао исплату потраживања из радног односа за период од септембра 2016. године до 30.09.2017. године. Ради се о потраживању тужиоца које је настало након обуставе стечајног поступка над туженим, односно о потраживању које није обухваћено унапред припремљеним планом реорганизације од 14.03.2016. године, и о спору против послодавца који је активно привредно друштво.

Како се у конкретном случају не ради о спору насталом у току и поводом стечајног поступка, нити о спору поводом реорганизације, јер у овој парници тужилац остварује потраживање из радног односа настало након усвајања плана реорганизације, то нема законских претпоставки за заснивање надлежности привредног суда. Наведено с тога што нема атракције надлежности у корист привредног суда по члану 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова у спору ради наплате потраживања насталог након обуставе стечајног поступка због усвајања плана реорганизације.

С тога је за суђење у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Крагујевцу, у смислу одредбе члана 22. став 3. Закона о уређењу судова.

На основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић